

TẢN MẠN

CHUYỆN TÌNH BIỂN NHỎ

*“Để người phiêu lãng quên mình
lãng du...”*

(Trịnh Công Sơn).

Ngày xưa, khi người ở bên tôi, tôi đã dự cảm cuộc chia ly loang màu xanh sẫm của núi chiều hay màu vàng đỏ đến ghê người của hoàng hôn trên biển. Và sự thật, bây giờ người đã đi xa chỉ còn lại tôi đứng nhìn biển trời bao la và nghe tiếng thở than của những con sóng:

*Ngày mai em đi, biển nhỏ tên em
gọi về...*

Bầu trời phớt nhẹ một ráng hồng mong manh tan vào những đợt sóng làm mặt biển rực lên những ánh vàng. Biển vàng, rồi xanh biếc, mỗi lúc một đậm và tươi sáng hơn. Gió biển quạt vào tôi hơi muối mặn nồng và chan chát thấm vào da một cảm giác mát lạnh. Lặng ngắm ánh bình minh tan trong mặt biển, tôi lại nhớ em. Tôi nhớ lần đầu tôi nói với em, tôi nói rất nhiều dường như chỉ những con sóng lang thang mới nghe hiểu hết... Tôi nhớ những buổi sáng tôi và em rủ nhau cùng ngắm mặt trời mọc với hy vọng bắt được khoảnh khắc đó hai đứa sẽ có một tình bạn đẹp và bền vững. Thế rồi...

Ngày mai em đi...

Vẫn thứ nắng và gió thiếu nữ ấy, vẫn cồn cát ấy, theo thói quen, hay theo tiếng gọi sâu thẳm từ nơi vô thức, tôi vẫn ngồi đây tâm sự với biển những lời yêu thương. Gió ư? Rồi gió sẽ cuốn theo tất cả, đi theo rồi tan vào những tiếng xì xào của rừng dừa xanh. Cát ư? Rồi cát sẽ vùi lấp tất cả xuống tầng sâu của nó, bỏng cháy dưới ánh nắng trưa và lại lạnh lẽo cùng sương đêm. Sóng ư? Sóng sẽ xô cả tâm sự của tôi vào cồn cát... Chỉ còn lại tim tôi với biển. Biển sẽ hiểu thấu nỗi lòng của tôi. Biển sẽ mang tâm sự của con người, hoài mong và tiếc nhớ:

*Đôi núi nghiêng nghiêng đợi chờ,
sỏi đá trông em từng giờ...*

Chẳng hiểu vì sao, em dần chối bỏ những buổi hẹn hò trên bờ biển. Tôi bắt đầu thấy sợ. Tôi lo một ngày nào đó tôi sẽ mất em, mất đi tình cảm hai đứa của cái ngày xưa ấy. Nhưng tôi không thể nói dối cả trái tim mình. Tôi luôn nhớ em. Trái tim tôi loạn nhịp mỗi khi trộm nhìn ánh mắt của em. Tôi thao thức cả đêm dài mỗi lúc em ném một nụ cười trở lại phía tôi... Không còn em bên cạnh những buổi

bình minh tôi lại phải nói với biển tất cả những tâm sự của mình.

Ngày mai em đi...

Ánh mặt trời chảy dài trên cát nóng ran cả chân. Vệt đỏ hồng trên trời loang ra mặt biển thẳm và rộng. Màu xanh của biển dần nhạt đi cho đến một khoảng không tận cùng thì biển mất hẳn. Màu xanh trở nên nhạt mờ nhạt trong ráng chiều. Bóng em và bóng tôi đổ dài trên cồn cát. Em hỏi tôi vì sao người ta muốn ngắm nhìn ánh trăng còn tôi lại thích cảnh hoàng hôn trên biển... Tại sao em lại chẳng hiểu được tôi? Tôi muốn gửi tất cả vào ánh mặt trời khát vọng một cuộc sống hạnh phúc. Mặt trời lặn, con người đều thấy trống trải muốn trở về với mái ấm gia đình, tôi cũng thế... Lặng ngắm ánh hoàng hôn, tôi như bị hút hồn trôi theo chuyển động của hòn lửa đỏ đang dần xuống chân trời phía tây. Thủy triều lên đến tự bao giờ, sóng đập vào chân tôi kéo tôi trở về với thực tại.

Trên cành cao từng chồi non đã đâm ra tô điểm sắc xuân cho bầu trời. Mua bụi. Mua cho chồi xanh lộc biếc. Mua dập đi nguồn gió bụi thanh lọc lại bầu

không khí thành phố. Mua cho người hối hả tìm nơi trú chân. Còn tôi vẫn lặng lẽ bước trong mưa để cảm nhận cái ngọt ngào của khí trời, để lưu giữ chút gì lành lạnh của mùa đông. Mắt tôi nhoà đi. Vì mưa hay vì lệ ướt? Chẳng hiểu! Chỉ biết rằng:

Còn đã rêu phong phủ buồn

Đèn phố nghe mưa tủi hờn

Nghe ngoài trời mưa giăng luôn...

Thời gian mang toàn bộ giấc mơ biển cả vào ly café đắng. Trong lặng lẽ từng giọt café âm đậm rơi xuống ly thủy tinh. Tôi đủ tỉnh táo để hiểu rằng café không còn ngon nữa. Em đi, ở nơi xa lắm mong em vẫn nhớ bãi cát bỏng của buổi hoàng hôn...

Chẳng hiểu tại sao tôi và em đang dần xa nhau. Không còn những khoảnh khắc đi dưới mưa, cũng chẳng còn những lần bước bên nhau để nghe gió và sóng biển thì thầm... Tôi nhớ những buổi hoàng hôn của chúng mình, hai đứa thả hồn vào cánh diều theo những làn gió, hay ráng chiều đang tái xuống bờ biển tràn ngập sắc vàng...

Hình như, cách đây không lâu lắm tôi đã gặp em, vẫn là tiếng cười vỡ tan sau những câu nói hài hước, vẫn đôi mắt mở to, hơi ướt, thánh thiện vô cùng. Nhưng bên em không phải là tôi. Tôi chợt nhận ra rằng em của

ngày ấy chỉ là nhân vật của những thiên tình sử lãng mạn, chẳng bao giờ có thể bước ra từ trang sách.

Biết bao lần tôi tự hứa với lòng mình rằng sẽ vứt bỏ hết. Tôi cần em nhưng em lại chẳng cần tôi. Rồi ai sẽ cho tôi niềm vui khi được nâng niu chăm sóc người khác, ai sẽ cho tôi được nói những lời yêu thương? Giờ tôi ngồi đây một mình, nhưng ly cà phê không còn một giọt, đồng hồ lọc thuốc lá ngày càng nhiều hơn. Cô bé bán diêm đốt toàn bộ những que diêm ít ỏi trong đêm đông lạnh giá chỉ để tìm một giấc mơ nhỏ nhoi. Còn diều thuốc lá tôi cứ đổ rồi lại tàn, tàn rồi tiếp tục đổ cũng chẳng thể nào cho tôi lấy một điều ước. Giấc mơ tôi mãi là giấc mơ của sóng biển. Tôi mơ được về lại với cái ngày ấy. Tôi sẽ gọi tên em, bảo rằng tôi nhớ em. Và nắm tay em khẽ thì thầm: Minh làm lại từ đầu em nhé!

Ngày mai em đi...

Thời gian vẫn xoay vòng theo quy luật của nó để rồi đôi lúc giữa cuộc đời bon chen, ký ức tình yêu lại ùa về con tim theo vị đắng của ly cà phê. Chuyện tình tôi mãi là chuyện tình của biển nhớ.

>> PHÚC SƠN

